

РЕШЕНИЕ

№ 1478

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Надежда Махмудиева
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20221000501553 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по Въззивна жалба вх.№276259/22.03.2022 г., подадена от "ЗД Бул Инс"АД, чрез адв. А. И., срещу Решение №260 839/09.03.2022 г. по гр.д.№14543/2018 г. на СГС, I - 7 състав, с което е осъден жалбоподателят на основание чл.432, ал.1 от КЗ, да заплати на ищите П. Б. Б. и З. Б. Б., застрахователно обезщетение в размер по 50 000 лв. на всеки от ищите, за претърпените от всеки от тях неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на тяхната майка Г. П. Б., починала на *** г. в резултат на ПТП, настъпило на същата дата по вина на водача на л.а. "Рено Туинго" с рег.№***, ведно със законната лихва върху всяко обезщетение, за периода от 09.11.2018 г. до окончателното плащане. Релевиращи са оплаквания за недопустимост на решението в обжалваната му част – в случая претенциите са предявени при условията на разделност, като се търси от застрахователя на всеки от извършителите обезщетяване на една и съща неимуществена вреда. Поддържа се и оплакване за неправилност на решението в обжалваната част, поради нарушение на материалния закон - чл.52 от ЗЗД и чл.51, ал.2 от ЗЗД. Съдът е приел, че справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди от всеки от двамата ищци, следва да се определи в размер на по 200 000 лв. – по 100 000 лв. за всеки ищец за смъртта на техния баща, и по 100 000 лв. за всеки ищец, за смъртта на тяхната майка. Впоследствие съдът е приел наличие на принос на пострадалия Б. Б., за настъпването на вредите, и на това основание е приложил намаляване на обезщетението с 1/2, съобразно приноса пострадалия Б. Б., като водач, за настъпване на произшествието, като е присъдил по 50 000 лв. обезщетение на всеки ищец, за смъртта на неговия баща, и толкова за смъртта на неговата майка. Същевременно обаче, съдът е осъдил веднъж застрахователя „ДЗИОбщо застраховане“ЕАД, и втори път – „ЗД Бул Инс“АД, да заплатят по 50 000 лв.

обезщетение на всеки от ищите, за загубата на тяхната майка Г. Б., и по този начин присъденото на ищите обезщетение за смъртта на майка им възлиза общо на по 100 000 лв. за всеки ищец. Същевременно, определения размер на справедливото обезщетение за всеки ищец от по 100 000 лв. за смъртта на тяхната майка, е завишен, и не кореспондира на установената по делото преклонна възраст на пострадалата /Г. Б. е била на 83 г./, липсата на заемано от нея значимо обществено положение, установените отношения между пострадалите и майка им, които не обосновават завишен размер на обезщетението, съдебната практика по сходни случаи. Настоява се за отмяна на решението в частта му, в която застрахователят „ЗД Бул Инс“ АД е осъден да заплати на ищите обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на Г. Б., а при условията на евентуалност – да бъде намален размера на присъденото обезщетение, със законните последици върху лихвите и разноските. Заявява се претенция за присъждане на направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба на ответника е връчен на насрещните страни, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил Писмен отговор вх.№284760/09.05.2022 г., подаден от П. Б. Б. и З. Б. Б., чрез адв. Л. Г., в който се застъпва становище за неоснователност на въззивната жалба. Ищите са предявили искове срещу двете дружества като застрахователи на делинквентите, които са участвали в ПТП, като съдът е определил съотношението на вините и приноса на всеки от двамата участници. Исканото обезщетение е общо в размер от по 150 000 лв. от всеки от ищите, за всеки от родителите им, и се претендира от всеки от ответниците – т.е. след допуснатото увеличение на иска по реда на чл.214 от ГПК, общият размер на исковите суми е 600 000 лв. Ищите имат право да искат изпълнение от всеки един от двамата ответници, като съотношението на приноса на всеки един от делинквентите е определено именно от съда – ищите нито претендират разделност, нито исковите са недопустими, нито се търси обезщетение за една и съща вреда от различни лица. Съдът, прилагайки чл.53 от ГПК, не е длъжен да определи съотношението на вините на двамата водачи, респ. – отговорността на техните застрахователи, тъй като те отговарят солидарно /всеки от тях за цялата сума/. Солидарно отговорните длъжници са обикновени другари в процеса, и увредените лица могат да искат изпълнение от всеки от тях, поради което исковите са допустими. Неоснователни са и доводите за завишен размер на присъдените обезщетения. Няма основания за намаляване на присъденото обезщетение. Настоява се за потвърждаване на постановеното решение в обжалваните части.

В срока за обжалване не е подадена въззивна жалба срещу решението в отхвърлителните му части по всички искове, поради което в тези части решението е влязло в сила. Също така не е подадена въззивна жалба срещу решението в частта му, в която са уважени предявените искове срещу "ДЗИ-Общо Застраховане" ЕАД, поради което решението в частите му, касаещи предявените искове срещу този ответник, е влязло в сила.

С въззивната жалба и отговора страните не са представили нови доказателства и не са направили доказателствени искания, поради което във въззивното производство нови доказателства не са събрани.

При извършената служебна проверка на осн. чл. 269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентен съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, и след предявена извънсъдебна претенция към ответника, по която е бил постановен отказ за изплащане на обезщетение, поради което съдебният акт е валиден и допустим.

Във връзка със заявените оплаквания във въззивната жалба и изложените от страните доводи и възражения, и на доказателствата по делото съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, съдът намира следното:

Пред въззивната инстанция страните не спорят, че на *** г. е настъпило ПТП на пътя София – Варна, между товарен автомобил „Скания Р400 ЛБ“ с рег.№ *** с прикачено ремарке №***, управляван от Д. А. Д., и управлявания от Б. П. Б. лек автомобил „Рено Туинго“ с рег.№***, в който автомобил е пътувала като пътник Г. П. Б.. Не се спори, че това ПТП е настъпило при условията на независимо съизвършителство на двамата водачи, като в резултат от произшествието са починали водачът на „Рено Туинго“ Б. П. Б., и пътничката в същия автомобил Г. П. Б. – родители на двамата ищци. Тежкотоварният автомобил е бил застрахован със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с покритие към датата на ПТП при застрахователя „ДЗИ-Общо застраховане“АД. Лекият автомобил „Рено Туинго“ е бил застрахован със задължителна застраховка „ГО“ с покритие към датата на ПТП при ответника „ЗД Бул Инс“АД. Ищците са заявили претенциите си за изплащане на обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди от смъртта на двамата им родители както пред застрахователя ЗАД„ДЗИ-Общо застраховане“АД, така и пред застрахователя „ЗД Бул Инс“АД, като и двете застрахователни дружества са отказали извънсъдебно да изплатят обезщетение на ищците.

С Искова молба вх.№142522/01.11.2018 г., по която е било образувано настоящото производство, ищците са предявили пред съда претенциите си за обезщетение за претърпените неимуществени вреди от смъртта на двамата им родители, настъпила при процесното ПТП на *** г., срещу двете застрахователни дружества – ЗАД„ДЗИ-Общо застраховане“АД и „ЗД Бул Инс“АД, както следва:

1. Да бъде осъден ответника „ЗД Бул Инс“АД да заплати на всеки от двамата ищци сума от по 100 000 лв. /т.е. общо 200 000 лв./, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, за периода от 09.11.2018 г. до окончателното плащане;
2. Да бъде осъден ответника ЗАД„ДЗИ-Общо застраховане“АД да заплати на всеки от двамата ищци сума от по 100 000 лв. /т.е. общо 200 000 лв./, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, за периода от 31.10.2018 г. до окончателното плащане.

С Разпореждане №38056/14.11.2018 г. исковата молба е оставена без движение, с указания да бъде уточнен вида на съединяване на исковете по отношение на ответниците, и да се диференцира всеки от предявените субективно съединени иски.

С Молба – уточнение вх.№162270/10.12.2018 г. ищците са уточнили петитума на исковата молба, като са заявили, че с оглед независимото съпричинителство на процесното ПТП от двамата водачи, „следва самостоятелно да се ангажира функционално обусловената отговорност на двамата застрахователи по ЗЗГОА, тъй като не е налице хипотеза на задължително другарство между двамата водачи, респ.

застрахователи“. Поради това ищите заявяват, че предявяват кумулативно следните искове:

- първият ищец /П. Б. Б./ претендира сума в размер на по 100 000 лв. за обезщетение за търпяните от него неимуществени вреди от смъртта на всеки от двамата му родители – т.е. общо сумата от 200 000 лв. Тази сума той претендира от двамата ответници, като от ответника ЗАД„ДЗИ – Общо застраховане“ АД този ищец претендира общо 100 000 лв., от които обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на своя баща, и обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на своята майка. Останалите 100 000 лв. този ищец претендира от ответника „ЗД Бул Инс“ АД - обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на своя баща, и обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на своята майка;

- вторият ищец /З. Б. Б./ претендира сума в размер на по 100 000 лв. за обезщетение за търпяните от нея неимуществени вреди от смъртта на всеки от двамата ѝ родители – т.е. общо сумата от 200 000 лв. Тази сума тя претендира от двамата ответници, като от ответника ЗАД„ДЗИ – Общо застраховане“ АД тази ищца претендира общо 100 000 лв., от които обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на нейния баща, и обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на нейната майка. Останалите 100 000 лв. тази ищца претендира от ответника „ЗД Бул Инс“ АД - обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на нейния баща, и обезщетение в размер на 50 000 лв. за смъртта на нейната майка;

Със същата уточнителна молба се уточнява, че ищите претендират присъждане на законна лихва върху всяка от главниците, считано от начална дата 31.01.2018 г. /а не както погрешно било посочено в първоначалната искова молба от 31.10.2018 г./.

С отговора на исковата молба ответникът „ЗД Бул Инс“ АД е оспорил изцяло исковите претенции на двамата ищци по основание и размер. Поддържал е, че ищите нямат право на обезщетение за смъртта на техния баща Б. Б., който е изцяло отговорен за настъпването на процесното ПТП, поради което ищите по отношение на застрахователя „ЗД Бул Инс“ АД нямат качеството на „трети лица“, имащи право на обезщетение за вредите от смъртта на Б. Б.. Релевира се при условията на евентуалност /в случай, че се приеме, че процесното ПТП не е настъпило по изключителна вина на Б. Б./ възражение са съпричиняване на вредите от страна на двамата пострадали, тъй като Б. Б. като водач на автомобила „Рено“ е допринесъл за настъпването на процесното ПТП, като не е осигурил предимство на товарния автомобил, а Г. Б. е била без правилно поставен обезопасителен колан.

С отговора на исковата молба ответникът „ДЗИ-Общо застраховане“ АД е оспорил изцяло по основание и размер предявените срещу него искове, тъй като липсва виновно поведение на водача на товарния автомобил за настъпване на процесното ПТП, като поддържа, че изключителна вина за настъпване на процесното ПТП има водачът на лекия автомобил „Рено“ – Б. Б., който при излизане от бензиностанцията не се е съобразил със знака Б2 „Спри! Пропусни движещите се с предимство!“ и е навлязъл в лентата за движение на товарния автомобил. При условията на евентуалност се поддържа възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия Б. Б., с преобладаващ принос за настъпване на произшествието.

С Молба вх.№266965/08.02.2022 г. ищите са увеличили по размер предявените от всеки от тях искове, и съдът е допуснал увеличението на осн. чл.214 от ГПК с протоколно определение от о.с.з. на 08.02.2022 г., като всички предявени искове са

увеличени от първоначално предявения размер от по 50 000 лв. за всеки иск, до размера от по 75 000 лв. за всеки от предявените искове, така че:

- Първият ищец е претендирал да му бъде присъдено обезщетение в размер общо на 300 000 лв. за неимуществените вреди от смъртта на двамата му родители – по 150 000 лв. за всеки от тях, от които от ответника „ДЗИ-Общо застраховане“ АД претендира половината от тази сума - общо 150 000 лв. – по 75 000 лв. за обезщетение за неимуществените вреди от смъртта на всеки от двамата си родители, а от ответника „ЗД Бул Инс“ АД претендира заплащане на другата половина от обезщетението – т.е. общо 150 000 лв. - по 75 000 лв. за обезщетение за неимуществените вреди от смъртта на всеки от двамата си родители.
- Вторият ищец е претендирал да му бъде присъдено обезщетение в размер общо на 300 000 лв. за неимуществените вреди от смъртта на двамата му родители – по 150 000 лв. за всеки от тях, от които от ответника „ДЗИ-Общо застраховане“ АД претендира половината от тази сума - общо 150 000 лв. – по 75 000 лв. за обезщетение за неимуществените вреди от смъртта на всеки от двамата си родители, а от ответника „ЗД Бул Инс“ АД претендира заплащане на другата половина от обезщетението – т.е. общо 150 000 лв. - по 75 000 лв. за обезщетение за неимуществените вреди от смъртта на всеки от двамата си родители.

При така уточнената искова молба съдът намира, че ишците са претендирали осъждане на всеки от двамата ответници да им заплати по $\frac{1}{2}$ част от дължимото обезщетение за неимуществените вреди от смъртта на всеки от двамата си родители. Всеки от ишците е предявил кумулативно по четири обективно съединени иска, всеки от които е за сумата от по 75 000 лв., или общо предявените кумулативно искове са 8, за по 75 000 лв. всеки от тях. Претенциите на всеки ищец към двамата ответници не са за солидарното им осъждане да заплатят целия размер на дължимото обезщетение, а за разделно осъждане на всеки от тях да заплати по $\frac{1}{2}$ част от дължимото на всеки от ишците обезщетение. Като основание да се иска от ишците разделяне на отговорността на двамата застрахователи при посочените квоти е посочено обстоятелството, че според ишците приносът на двамата водачи за настъпване на произшествието е равен. Следователно, спрямо ответника „ЗД Бул Инс“ АД е била предявена претенция от ищеца П. Б. Б. да му заплати обезщетение в размер на 150 000 лв. за смъртта на неговата майка, представляваща $\frac{1}{2}$ част от общо дължимото обезщетение, която претенция е предявена само срещу този застраховател /другата $\frac{1}{2}$ част от дължимото обезщетение се претендира само от другия застраховател/. Също така е била предявена претенция в размер на 150 000 лв. от ищцата З. Б. Б., представляваща $\frac{1}{2}$ част от общо дължимото ѝ обезщетение за смъртта на нейната майка /другата $\frac{1}{2}$ част от дължимото обезщетение се претендира само от другия застраховател/. По отношение на ответника „ЗД Бул Инс“ АД, с решението на първостепенния съд исковите на двамата ищци, за заплащане на застрахователно обезщетение за смъртта на техния баща, са били изцяло отхвърлени, и в тази част решението на първостепенния съд е влязло в сила. С необжалваната част от решението на първостепенния съд са били отхвърлени, като неоснователни, исковите на двамата ищци за осъждане на двамата ответници общо да заплатят обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на тяхната майка, на всеки от ишците, за размера над 100 000 лв. до размера от 150 000 лв. Тъй като претенцията на всеки от ишците е предявена разделно срещу двамата ответници, като от всеки от тях се претендира обезщетение от по 75 000 лв., то по отношения на ответника „ЗД Бул Инс“ АД с влязлата в сила част от съдебното решение съдът е отхвърлил като неоснователни, исковите на двамата ищци за разликата над 50 000 лв. до

претендирания размер от 75 000 лв.

В настоящото производство съдебното решение се обжалва единствено в осъдителната му част по отношение на ответника „ЗД Бул Инс“АД. Първоинстанционният съд е приел за неоснователно направеното от ответника „ЗД Бул Инс“АД възражение за принос на пострадалата Г. Б. да настъпване на увреждането, чрез непоставяне на обезопасителен колан, и в тази част решението на първостепенния съд не е обжалвано. Жалбоподателят поддържа обаче възражението си, че дължимото обезщетение на всеки от ищите за смъртта на неговата майка следва да бъде редуцирано, поради съпричиняване на процесното ПТП от водача на застрахования при ответника лек автомобил – Б. Б., в който пострадалата Г. Б. е пътувала като пътник. Поддържа се оплакване, че този принос на водача на автомобила за настъпване на процесното ПТП е в размер на 50%, поради което дължимото на ищите обезщетение за смъртта на тяхната майка, следва да бъде намалено наполовина – т.е. до размер от 50 000 лв. за всеки от тях. Поддържа се също, че тъй като другият ответник /застрахователят на другия делинквент - ЗАД„ДЗИ – Общо цзастраховане“АД/ вече е осъден да заплати на всеки от ищите застрахователно обезщетение за смъртта на неговата майка в този размер (50 000 лв.), то според жалбоподателя исковете на двамата ищци към ответника „ЗД Бул Инс“АД следва да бъдат изцяло отхвърлени, а при условията на евентуалност – следва поради съпричиняването от 50% на процесното ПТП от водача на автомобила, в който пострадалата е пътувала като пътник, обезщетението да бъде намалено.

Във връзка с релевираното възражение за недопустимост на решението, съдът намира следното:

Нормата на чл.53 от ЗЗД предвижда солидарна отговорност на лицата, които съвместно са причинили вредите, пред увреденото лице. Тя обаче е създадена да обслужва и гарантира интереса на пострадалия от деликта, а не обществения интерес. Нормата има гаранционно-обезпечителен характер за правото на обезщетение на лицата, претърпели вреди от деликта, като урежда едно право с обезпечителен характер на увреденото лице, а не негово задължение. Ето защо, увреденото лице може да не пожелае да се възползва от възможността да обезпечи вземането си за обезщетение, като осъди едновременно всеки от двамата длъжници да му заплати целия размер на обезщетението – увреденият може да предяви цялата си претенция само към един от тях /чл.122, ал.1 от ЗЗД/, или да раздели претенцията си за обезщетение, като претендира едни и същи, или различни части от нея от различните делинквенти. В случай, че избере да раздели претенцията си на части и да претендира различните части от различни делинквенти, увреденият няма задължение да се съобразява с действителния принос на всеки от делинквентите за настъпване на увреждането, поради което и не носи доказателствена тежест да установява какъв е действителният принос на всеки от делинквентите за настъпване на увреждането. Ако избере да претендира от различните делинквенти – различни части от обезщетението, мотивите му за определяне на квотите, в които ще предяви претенцията си към всеки от делинквентите, са ирелевантни. Тази преценка може да се основава на собственото му вътрешно убеждение за приноса на всеки делинквентите (както е в настоящия случай е изразено в исковата молба), но може да се основава и на други съображения (например на материалните възможности на всеки от делинквентите да плати обезщетението, или на постигнато споразумение с някой от тях за заплати доброволно и веднага някаква част от обезщетението, и пр.). В този смисъл, мислима е и хипотеза, в която увреденото лице предяви искове срещу всеки от делинквентите за една и съща

част от обезщетението /щом може да предяви иск за цялото обезщетение срещу всеки от делинквентите, няма пречка да иска от всеки от делинквентите напр. $\frac{3}{4}$ от обезщетението, така че сумарно сбора на квотите да надхвърли единица/. Дори увреденото лице да предяви пред съда претенцията си към всеки от двамата делинквенти, като я разпредели между тях, и като заяви, че основава разпределянето на претенцията си на преценката си за приноса на всеки от тях, с това действителният принос на всеки от делинквентите за настъпване на увреждането не става предмет на спора между увреденото лице и всеки от делинквентите. Това е така, тъй като отговорността за обезвреда остава солидарна в отношенията между делинквентите от една страна, и увреденото лице от друга страна. Разпределението на отговорността между причинителите на увреждането е въпрос, който касае правоотношението между самите делинквенти, и се урежда от нормата на чл.127 от ЗЗД, в това число този, който е изпълнил повече от своята част, има иск срещу останалите съдължници за разликата /ал.2/, независимо от това как увреденото лице е избрало да разпредели между тях претенцията си за обезвреда. Тъй като отговорността на застрахователите на делинквентите е производна на тази на делинквентите, този принцип се запазва и в отношенията между тях – съгласно чл.499, ал.6 и ал.7 от КЗ.

По изложените съображения, при липса на иск между самите застрахователи, в настоящото производство не се формира СПН относно приноса на всеки от делинквентите за настъпване на увреждането. Следователно, независимо че решението на първостепенния съд е влязло в сила в частта, в която застрахователят ЗАД“ДЗИ – Общо застраховане“ЕАД е бил осъден да заплати на всеки от ищите застрахователно обезщетение в размер на по 50 000 лв. за смъртта на неговата майка Г. Б., това само по себе си не изключва отговорността на застрахователя „ЗД Бул Инс“АД за заплащане на застрахователно обезщетение на увредените лица до този размер. Погасителен ефект за отговорността на застрахователя „ЗД Бул Инс“АД би имало извършено плащане от застрахователя ЗАД“ДЗИ – Общо застраховане“АД, ако с него е погасена и част от претендираната от „ЗД Бул Инс“АД част от обезщетението. Доказателства за извършено плащане на обезщетение на увредените лица не са събрани в настоящото производство. Ето защо, възражението на ответника, че на ищите вече е присъдено цялото дължимо обезщетение, като застрахователят на другия делинквент е осъден да го заплати в пълния му размер, е неоснователно.

По отношение на релевираното възражение за намаляване с 50% на отговорността на ответника „ЗД Бул Инс“АД за заплащане на застрахователно обезщетение на ищите за смъртта на тяхната майка Г. Б., поради приноса на водача на застрахования автомобил Б. П. Б. за настъпване на увреждането, съдът намира същото за неоснователно. Съпричиняването на процесното ПТП от водача на автомобила, в който пострадалата Г. Б. е пътувала като пътник, е основание за ангажиране на отговорността на застрахователя „ЗД Бул Инс“АД, а не основание за освобождаването му от отговорност. По отношение на застрахователя на автомобила, в който пострадалата е пътувала като пътник, тя има качеството на „пострадало лице“ по смисъла на чл.478, ал.1 от ГПК, а всеки от ищите има качеството на „увредено лице“ по смисъла на чл.478, ал.2 от КЗ, и на „трето увредено лице“, по смисъла на чл.493, ал.1 от КЗ /съгласно задължителните указания, дадени с т.8 от ТР №1/23.12.2015 г. по тълк.д.№1/2014 г.на ОСТК на ВКС/. Съгласно дадените с ППВС № 17/18.11.1963 г. разяснения, обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако самият пострадал със своето поведение е допринесъл за тяхното настъпване, като от значение е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия

вредоносен резултат. Принос на пострадалия по смисъла на чл.51, ал.2 от ЗЗД е налице тогава, когато пострадалият със своето поведение е създал предпоставки за осъществяването на деликта, или е допринесъл за механизма на увреждането, или за възникването на вредите. Съпричиняване на вредоносния резултат е налице, когато поведението на увредения е станало причина или е повлияло върху действията на причинителя на вредата. Сам по себе си фактът, че увреденото лице е пътувало в автомобил, участвал в пътно произшествие, не налага извод за допринасяне на вредите от злополуката, тъй като приносът на водача на автомобила за настъпване на произшествието е личен и не обосновава автоматичен принос на пътниците /в т.см. Решение №52/28.05.2019 г. по т.д.№1497/2018 г. на ВКС – 1-во т.о./.

Във връзка с размера на справедливото обезщетение на всеки от ищите за смъртта на неговата майка, по делото са събрани гласни доказателства чрез показанията на свидетелите Б. К. /без родство/ и Б. П. Б. /син на ищеца и племенник на ищцата/. От показанията им непротиворечиво се установява, че пострадалите Б. и Г. Б. към момента на смъртта си били вече в напреднала възраст, но били в много добро физическо и психическо здраве и се обслужвали сами. Пострадалият Б. Б. бил музикант, а съпругата му Г. – математик и педагог. И двамата били много уважавани в обществото личности в гр. Велико Търново. Имали чудесни взаимоотношения с двете си деца – ищите П. и З.. След пенсионирането си Г. Б. се грижела за внуците си /св. Б. заявява, че именно двамата пострадали са полагали грижи за него и имат голям дял във възпитанието му, тъй като родителите му били много заети хора/. Двамата ищци имали прекрасни отношения със своите родители, считат, че дължат успехите в живота си именно на тях. Макар че вече имали свои семейства и не живеели в едно домакинство с родителите си, те поддържали близки отношения, основани на взаимна обич и подкрепа. Ищецът П. живее в ***, и преди инцидента посещавал родителите си няколко пъти седмично - както в дома им в ***, така и на вилата им във ***, грижил се нищо да не им липсва. Ищцата З. от години живее във Франция, била музикант и доктор на науките в Сорбоната в Париж, била омъжена за французин. Въпреки това, и в най-трудните години, тя всяка година пътувала до България, за да види родителите си, което станало причина да има сериозни проблеми със съпруга си. Понастоящем живеела в Люксембург и била омъжена за датски гражданин. През последните години почти всяка седмица летяла със самолет до България, за да посещава родителите си. Говорела по телефона с тях с часове. Непосредствено след узнаване на произшествието и факта на смъртта на двамата си родители, ищецът П. Б. бил в изключително тежко емоционално състояние – не бил на себе си, бил неадекватен /св. К./, говорил несвързано, не разбирал какво точно е станало, никога преди синът му /свидетелят Б./ не го бил виждал в подобно състояние. Незабавно поискал да отиде на мястото на произшествието. Свидетелят Б. го закарал до там. Разговаряли с полицейските служители, със свидетелите, и служителите на близката бензиностанция. Впоследствие ищецът станал изключително мрачен, скръбта му била дълбока, плачел пред свидетеля К., доста време се налагало да пие лекарства, дълго време след погребението продължавал по два пъти седмично да пътува от София до Велико Търново, за да посещава гроба на родителите си, да се погрижи за него, да запали свещ и да остави цветя. Ищцата З. незабавно след узнаването на смъртта на родителите си дошла със самолет в България. Написала песен и стихотворение, посветени на нейните родители, и ги изпълнила на погребението им. Впоследствие продължила често да се връща в България, за да посещава гроба на родителите си, споделяла на св. К., че страда от загубата им.

При така събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна, че към момента на произшествието двамата пострадали – Б. и Г. Б., са били на възраст от 83 години. По същото време ищецът П. е бил на 58 години, а ищцата З. е била на 53 години. И двамата ищци са били възрастни, самостоятелни и независими финансово от своите родители, имали са свои семейства и не са живеели в едно домакинство с родителите си. Въпреки това, и двамата ищци са поддържали близки и топли взаимоотношения със своите родители, основани на редовни и чести контакти, взаимна обич и подкрепа. В най-тежките години пострадалите подпомагали своите деца /ишците/, полагали грижи за отглеждането, обучението и възпитанието на децата им /пострадалата Г. била педагог/. Двамата пострадали били уважавани личности в обществото, и ишците изпитвали почит към тях, гордеели се с тях, и чувствали благодарност към тях за своите успехи. Полагали значителни усилия да поддържат чести контакти с родителите си – ищецът П. няколко пъти седмично ги посещавал в дома им, пътувал до вилата им във ***, когато те били там, а ищцата З. често пътувала от чужбина със самолет, за да посети родителите си, въпреки че това й създавало проблеми в семейството. Въпреки че до смъртта си и двамата пострадали били в добро ментално и физическо здраве, нямали нужда от непосредствено обгрижване и финансова помощ, живеели самостоятелно и се самообслужвали, и двамата ищци се грижели нищо да не им липсва, често общували с тях /ищцата З. говорела по телефона с часове с тях, а ищецът П. няколко пъти седмично ги посещавал/. Двамата ищци тежко преживели загубата на родителите си – непосредствено след узнаването ищецът П. бил неадекватен, говорил несвързано, бил в изключително тежко емоционално състояние, искал незабавно да отиде на мястото на произшествието. Впоследствие често плачел, дълго време се наложило да приема медикаменти, често пътувал от София до Велико Търново, за да посещава гроба на родителите си, да го поддържа, и да отдаде почит на паметта им. Ищцата З. незабавно взела полет, за да дойде в България, написала песен и стихотворение за родителите си, и го изпълнила на погребението, впоследствие често се връщала отново в България, за да посети гроба на родителите си. Съдът взема предвид, че в един и същи момент двамата ищци са загубили внезапно и двамата си родители, което допълнително и значително е увеличило шока и мъката им от загубата на всеки от родителите. Непосредствено преди смъртта си пострадалата Г. Б. е била в добро физическо и ментално здраве, активна и самостоятелна, поддържала е близки връзки с децата и внуците си, заемала е значимо място в ежедневието и съзнанието и на двамата ищци, поради което внезапната ѝ загуба е била понесена тежко, и е оказала значимо въздействие върху съзнанието и бита на ишците. Съдът взема предвид също, че пострадалата Г. Б. е майка на ишците, която е имала значима роля в собственото им изграждане като личности, както и в отглеждането и възпитанието на техните деца. Съдът счита също, че съзнанието, че смъртта на тяхната майка е причинена и по вина на техния баща, е обстоятелство, което допълнително увеличава интензивността на мъката им от смъртта на тяхната майка.

При така приетите за установени обстоятелства, съдът намира, че съобразно критериите, формулирани с ППВС №4/1968 г., справедливото обезщетение по смисъла на чл.52 от ЗЗД, за претърпените от всеки от ишците неимуществени вреди – болки и страдания от смъртта на неговата майка Г. Б., следва да бъде определено в размер от 100 000 лв., който кореспондира на качеството и интензивността на поддържаните отношения, на конкретните утежнени обстоятелства, при които е настъпила загубата им /едновременно на двамата родители, ролята на баща им като съпричинител на процесното ПТП/, както и на икономическата конюнктура в страната към момента на

увреждането, и практиката на съда по сходни случаи. Тъй като ишците са претендирали от ответника „ЗД Бул Инс“ АД заплащане на половината от полагащото им се справедливо обезщетение, такава част от обезщетението следва да бъде осъден този ответник да им заплати – т.е. по 50 000 лв. за всеки от ишците.

Поради основателността на главната претенция, ответникът „ЗД Бул Инс“ АД, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва върху главницата на обезщетението. Същата е претендирана за период с начало 31.01.2018 г. /съгласно уточнение на исковата молба, направено с молба от 10.12.2018 г./ Първоинстанционният съд е уважил акцесорната претенция за лихви от по-късна дата - за периода с начало 09.11.2018 г. до окончателното изплащане на вземането. Поради липса на въззивна жалба от ишците, ответникът следва да бъде осъден да заплати законна лихва върху обезщетението от определената от първостепенния съд по-късна начална дата на периода – т.е. от 09.11.2018 г. до окончателното плащане.

Като е достигнал до същите крайни изводи, първостепенният съд е постановил решение, което е правилно като резултат, поради което следва то да се потвърди.

При този изход от спора, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, въззивникът „ЗД Бул Инс“ АД следва да бъде осъден да заплати на въззиваемите ишци направените от тях разноски за производството пред въззивната инстанция. Същите са претендирали със списък по чл.80 от ГПК присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на техния процесуален представител адв. Л. Г. за производството пред въззивната инстанция, по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. Съобразно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията на разпоредбата към датата на приключване на съдебното дирене пред въззивната инстанция, същото се изчислява в размер на сумата от по 2030 лв. за процесуалното представителство на всеки от ишците във въззивното производство – или общо сумата от 4060 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ Решение №260839 от 09.03.2022 г., постановено по гр.д.№14543 по описа за 2018 г. на Софийски градски съд, I - 7 състав, с която ответникът „ЗД Бул Инс“ АД, е осъден на основание чл.432, ал.1 от КЗ, да заплати на ишците П. Б. Б. и З. Б. Б., застрахователно обезщетение в размер на по 50 000 лв. за всеки от ишците, за претърпените от всеки от тях неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на тяхната майка Г. П. Б., починала на *** г. в резултат на ПТП, настъпило на същата дата по вина на водача на л.а. "Рено Туинго" с рег.№***, ведно със законната лихва върху всяко обезщетение, за периода от 09.11.2018 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК „ЗД Бул Инс“ АД, с ЕИК831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“№78, да заплати на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. на адвокат Л. Г. Г., от АК Перник, с адрес: гр. ***, ЖК „****“ № ***, бл. ***, ет. ***, ап. ***, сумата 4060 лв. /четири хиляди и шестдесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство, за процесуално представителство на П. Б. Б., с ЕГН*****, и З. Б. Б., с ЕГН*****.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред

Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____